

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.412 van 4 januari 2002
in de zaak A. 111.639/XIV-7797.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat Mpoyi KADIMA,
 kantoor houdende te 4430 ANS,
 rue Walthère Jamar 105

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 29 december 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 december 2001;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 31 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat M. KADIMA verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 8 december 2001 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 10 december 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 27 december 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar in het Frans opgesteld verzoekschrift uitdrukkelijk stelt te kiezen voor de procedure in het Frans; dat zij zich hiertoe beroept op artikel 53, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op de artikelen 41 en 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat te dezen de verzoekende partij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert van de beslissing van de commissaris-generaal houdende bevestigende beslissing van weigering van verblijf; dat te dezen het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad van State lijkt te worden geregeld door artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit het overgelegde administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 december 2001 om bijstand van een tolk die het Lingala beheerst, heeft verzocht; dat, overeenkomstig § 2, derde lid, van het voornoemd artikel 51/4, vervolgens het Nederlands als taal van het onderzoek werd aangeduid en dat de verzoekende partij hierover werd geïnformeerd; dat uit het voorgaande volgt dat de zaak voor de Raad van State op het eerste gezicht in het Nederlands dient te worden behandeld; dat in deze stand van het geding het verzoek wordt afgewezen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de bestreden beslissing de vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij minimaliseert door te stellen dat geenszins blijkt uit haar relaas dat er in hoofde van de autoriteiten zelfs maar de verdenking zou bestaan dat verzoekende partij contacten onderhield met XXX of dat de beweringen van de verzoekende partijen dat zij de XXX klanten onwetend over hun herkomst vervoerde, vals zouden zijn, terwijl dat ter gelegenheid van de ondervraging van de verzoekende partij, de officier haar heeft doen verstaan dat het wel degelijk om XXX rebellen ging, dat werd beschouwd als medeplichtige en spion van de XXX rebellen, hij die de XXX rebellen de toegang tot het grondgebied vergemakkelijkt; dat men zich kan afvragen waarom de verzoekende partij net als haar klanten aangehouden en mishandeld werd indien er niet de minste verdenking bestond in hoofde van de autoriteiten van zijn land, zoniet zou zij dezelfde dag moeten zijn vrijgelaten; dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de door de president ontketende klopjacht op XXX, de afslachting van XXX alsook van hun medeplichtigen waaronder de XXX die hen onderdak verleenden;

Overwegende dat de verzoekende partij in het middel verder nog de gegrondheid van de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden lijkt te betwisten; dat zij opeenvolgend op een uitvoerige wijze inhoudelijke kritiek uit op de volgende tegenstrijdigheden : "een militaire jeep of een jeep met militairen" (Jeep des militaires ou Jeep avec des militaires), "M., naam afkomstig van mijn familie of afkomstig uit mijn regio (XXX)" (M., nom originaire de ma famille ou originaire de ma région (de XXX), "beschuldiging door de autoriteiten" (accusations par des autorités) en "reisdocumenten" (document de voyage) om te besluiten dat de in de bestreden beslissing aangehaalde zogenaamde tegenstrijdigheden niet kunnen worden gekwalificeerd als incoherenties of onjuistheden in de zin van artikel 52 van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd;

4.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar enig middel steunt op de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel op het eerste zicht blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is en dit op het eerste gezicht op grond van twee motieven, met name vooreerst de vaststelling dat de verzoekende partij “niet aannemelijk maakt dat er in (harer) hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat” en bovendien dat “verwarrende en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van (haar) relaas (ondermijnen)”; dat de commissaris-generaal dit uiteenzet als volgt:

“U maakte niet aannemelijk dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat. U stelde dat u zulke vervolging onderging en blijft vrezen omdat u opgepakt werd nadat u als taxichauffeur klanten vervoerde die R.T. bleken te zijn. Maar uit uw relaas komt geen enkele aanwijzing naar voren dat in hoofde van de autoriteiten zelfs maar de verdenking kon bestaan dat u enige bewuste contacten met R. onderhield of dat uw beweringen dat u de R. klanten onwetend over hun herkomst vervoerde, vals zouden zijn geweest.

Bovendien ondermijnen verwarrende en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. gehoorverslag dd. 10 december 2001, punt 42) dat kolonel M. iemand uit uw familie was, terwijl u ten aanzien van het Commissariaat-generaal (cf. gehoorverslag dd. 17 december 2001, p. 6) verklaarde dat het een naam van XXX leek te zijn maar dat u de naam noch de persoon kende. Tijdens hetzelfde interview stelde u dat buiten u en kolonel M. niemand in de jeep zat die u na uw ontsnapping op 4 december 2001 wegvoerde (p. 7), terwijl u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het om een jeep met militairen ging waarvan M. aan het stuur zat. Verder is het bevreemdend dat u tijdens uw relaas van de ondervraging door de commandant (verslag van het Commissariaat-generaal, p. 4) geen gewag maakte van zijn mededeling en beschuldiging dat u R. had vervoerd, en dat u dit pas naar voren bracht na de uitdrukkelijke vraag of u ergens van beschuldigd werd (p. 5).

De door u voorgelegde documenten doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het gaat enkel om een blijkens het rapport van de Federale Politie vervalst X paspoort met nummer XXX, afgegeven op 23 november 1999, anderzijds om het vliegticket met nummer XXX.. Beide dragen dezelfde naam die niet de uwe is. Uw identiteit en reisweg worden overigens niet betwist.”;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening

van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat wat het eerste motief betreft waarop de bestreden beslissing steunt - de vaststelling dat de verzoekende partij “niet aannemelijk maakt dat er in (harer) hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat - de verzoekende partij zich beperkt tot het aanvoeren dat ter gelegenheid van haar ondervraging, de officier haar heeft doen verstaan dat het wel degelijk om R. rebellen ging, dat werd beschouwd als medeplichtige en spion van de R. rebellen, hij die de R. rebellen de toegang tot het grondgebied vergemakkelijkt; dat men zich kan afvragen waarom de verzoekende partij net als haar klanten aangehouden en mishandeld werd indien er niet de minste verdenking bestond in hoofde van de autoriteiten van haar land, zoniet zou zij dezelfde dag moeten zijn vrijgelaten; dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de door de president ontketende klopjacht op R., de afslachting van R. alsook van hun medeplichtigen waaronder de XXX die hen onderdak verleenden;

Overwegende dat de bovenvermelde door verzoekende partij aangebrachte algemeenheden of argumenten, die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en die op het eerste gezicht allen neerkomen op een andere beoordeling van de vaststelling door de commissaris-generaal dat verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat, de Raad van State er in de huidige stand van het geding niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van dit motief te oordelen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij ook inhoudelijke kritiek uit op het tweede motief van de bestreden beslissing, te weten het bestaan van verwarrende en tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen; dat evenwel het eerste motief, dat hiervoor in deze stand van het geding wettig is bevonden, op het eerste gezicht de bestreden beslissing op zich draagt; dat de kritiek op het tweede motief zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat in deze stand van het geding kan worden besloten dat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet ernstig is,

5. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier januari tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.